

Ezek az eredmények nem katasztrofálisak, hanem – sajnos - reálisak. Az eredmények miatt szerintem elsősorban a rendszer a hibás, amibe ezek a diákok belenőttek, és amely nyolc éve asszisztál ahhoz, hogy mindenkinek sikerül az érettségije, tanulás nélkül.

A gyermekek nem hitték, hogy ez a kudarc megtörténhet velük, éppen velük. Valami csodára vártak, de sajnos a csoda elmaradt- bár volt olyan érettségi központ, ahol éppenséggel voltak kisebb „csodák”, vagy nevezzük bárminek.

Nem zárható ki teljesen az sem, amivel sokan vádaskodnak amúgy, hogy **vannak a rendszerben dolgozó, motiválatlan tanárok**, vagy olyanok, akik már gyengébb képzésben részesültek az oktatási rendszernek köszönhetően, hiszen évek óta nincs normális egyetemi felvételi sem, a vizsgákat az egyetemen lehet húzni-nyúzni, halasztgatni, gyűjtögetni a kreditpontokat.

A középiskolás diákok legnagyobb hibája, hogy kényelmesek, **nem alakul ki a négy év alatt hatékony tanulási módszerük**, sokan azt sem tudják, hogy egy vizsgára hogyan készüljenek fel. (Már nyolcadik végén átesnek egy vizsgán, aminek semmi tétje, hiszen aki 1-est kap is ugyanúgy átmegy, mint az, aki 10-est

kapott).

A tananyag nagy, nehéz, és nem lehet a hegy alatt abrakolva becsületesen megtanulni.
Még annak sem, aki rutinos tanuló.

A pallósok közül legtöbben románból buktak el. Sok gyerek otthon is azt hallja, hogy a román hülyeség, nem lesz rá szükségük, holott ez nagy tévedés.

Emellett a tananyag minden, csak nem érdekes. Egyébként szerintem a legvisszásabb jelenség, hogy egy művészeti iskolás gyermek, aki napi 3-5 órát tölt hangszergyakorlással, műtermi munkával épp azokból a tantárgyakból – művészettörténelem, zenetörténelem, hangszer – nem vizsgázik, amelyekkel középiskolás éve alatt a legtöbb időt tölti, sokszor kiváló eredménnyel, s amelyekre a későbbiekben szüksége lesz.

A differenciált érettségi jó ötlet. Disztingválni kell, s akkor az egyensúly helyreáll. Nem lesz sokmillió (esetleg tudatlan) diplomás, de lesz helyettük sok kiváló szakember, aki meg tudja javítani az autót, a csepegő vízcsapot és rangja lesz a szakmunkának is.

Az én tárgyaim tehát sajnos nem érettségi tantárgyak, de az úgynevezett „competențe profesionale” vizsga előkészítésénél 16 gyerek szakdolgozat-vezető tanára voltam. Nagyon sokat beszélgettem a diákjaimmal, jó viszonyban vagyunk/voltunk, sok mindenről kérdeztek, a pályaválasztásról is.

Feltűnt, hogy bár a gyermekek egy része szakmailag elhivatott, komolyan készül a művészeti pályára, másik részük viszont – néhol szülői, baráti befolyásra – úgy gondolja, hogy a művészetből nem lehet megélni és teljesen passzív, pesszimista világképe van. Amolyan: **mind egy, hogy mit csinálunk, a helyzet úgysem javul**, el kell innen mennie annak, aki érvényesülni akar.

No, itt kellene bejönnie a képbe az elhivatott, lelkiismeretes pedagógusnak, a gyermekére figyelő szülőnek, aki meggyőzi arról, hogy ez nem igaz, s arról, hogy érdemes ezt a pályát választani, s ha ez emberből nem lesz elismert művész, nem tragédia, hiszen lehet belőle egy

kiváló pedagógus, például.

Van még ilyen tanár, igaz, egyre kevesebb, mert a pedagógusok között is divat lett panaszkodni, szenvedni. Van ennek valamilyen alapja, mert a tanárokat valóban nem fizetik meg, de ha jól szétnézünk, akkor más szakmai területekhez viszonyítva, nem is annyira rosszul keresnek.

Ami valóban panaszra adhat okot, az, hogy **a tanári tekintélyt, ennek a hivatásnak a presztízsét ez a rendszer teljesen lerombolta.** A
szülők hajtanak a pénzért, külföldre mennek dolgozni, a gyermek pedig kallódik, és nem talál kapaszkodót, nem látja, hogy hová, merre és hogyan.

A jelenlegi tanügyi rendszer nem működik, **valóban, és nem csak látszólag kellene megreformálni**, hanem újragondolni az alapjaitól.
Az érettségi esetében nem a vizsgatermek bekamerázása jelenti a megoldást. Szerintem az érettségi eredményért nem lehet csak és kizárólag a tanárt, a diákot, vagy a szülőt hibáztatni, hiszen a felelősség kollektív.